
1.1.2. Situering en begripsomschrijving

Tijdens onze beroepswerkzaamheden als schriftdeskundige werden we gedurende twintig jaar bij diverse opdrachten in correctionele- en burgerlijke zaken en éézijdige opdrachten geconfronteerd met de begripsverwarring tussen grafologie en vergelijkend schriftonderzoek.

Alhoewel we bij diverse tegenexpertises vaststellen dat magistraten en gerechtelijke instanties nog steeds experten grafologen aanstellen die gezien hun ervaring en opleiding uiteraard een grafologisch onderzoek uitvoeren, merken we in vakkringen toch een toenemende aflijning tussen het grafologisch handschriftonderzoek en het vergelijkend forensisch schriftonderzoek.

Uiteraard heeft het moderne vergelijkend schriftonderzoek aan de grafologie, zoals aan verwante forensische wetenschappen met bepaalde raakpunten, één en ander te danken. Grafologie en vergelijkend schriftonderzoek zijn echter twee verschillende disciplines. Het uitgangspunt, de methodiek en de doelstelling bij het grafologisch onderzoek zijn immers fundamenteel verschillend van het vergelijkend forensisch schriftonderzoek.

Waar bij het grafologisch onderzoek de interpretatie van het handschrift primeert, ligt de nadruk bij het vergelijkend schriftonderzoek eerder op de identificatie van de scriptor, waarbij aandacht en zorg dient besteed te worden aan de objectivering van de waargenomen vaststellingen van de grafische karakteristieken.

Ter illustratie van de begripsverwarring in deze kunnen we citeren uit een werk van de grafoloog Deitigsmann (1954) die zich bij zijn onderzoeken baseerde op de studies van Klages (1926), waarbij hij een grafologische analyse van het kwestieuze geschrift en de vergelijkingsgeschriften voorstelt met de volgende gedachtengang “um schliesslich einen Gesamteindruck von der Wesenart beider Schreiber zu bekommen und damit entscheiden zu können, ob es sich um dieselbe Person handelt oder nicht” Op die manier zou het dan voor de onderzoeker mogelijk zijn “zu der gewissermassen hinter der Fälschungsschrift versteckten Person des Täters vorzudringen und aus dem Begreifen seiner Wesenart zu entscheiden, ob er mit dem Verdächtigen, dessen echte Schrift vorliegt, identisch ist oder nicht”.¹

---

¹ Lothar Michel., “Gerichtliche Schriftvergleichung”, de Gruyter, 1982, p. 7